

שתי נשמות רוקדות יחד לעד

"האישיות שלך ממגנטת, מלאת ביטחון, מצחיקה ושמחה". חברי משפחה וקולגות לעבודה סופדים לאיבון רוביו, עובדת מוקד הפניות שנרצחה בפסטיבל נובה ברעים. רוביו הייתה אם חד-הורית שגידלה את בנה ביחד עם בן-זוגה אנטוניו ובתו. בליל המסיבה השאירו את הילדים ברעננה, יצאו לחגוג ולא חזרו. "קשה לחשוב שלא אוכל לצחוק או לדבר איתך שוב לעולם"

שלה. הגנת עליו, אהבת אותו ודאגת שלא יחסר לו כלום. התחברתי למאבק שלך כי גם אימי הייתה חד הורית שהתמודדה עם הקשיים בגידול ילד לבד". את אנטוניו הכירה איבון במסיבה קולומביאנית שארגנה הקהילה בישראל, שעימה נמנים גם ההורים שלה ושלו. למסיבה ברעים הם נסעו יחד, השאירו את הילדים אצל ההורים של אנטוניו ברעננה והמשיכו לדרום עם כמה חברים. "כשהתחילו היריות היא התקשרה לאחיה, בעלי, ואמרה לו בקול מבוהל ומלא אימה שיורים עליהם ושהם בדרך למיגונית", סיפרה גיסתה רימונה. "הוא שמע מיגונית ונרגע, אבל אני לא הצלחתי להירגע. היינו חברות נפש, הלב שלי ניבא לי רעות. התקשרתי אליה כמה פעמים והיא לא

ענתה, ובלב ידעתי, שאם היא לא עונה, בטח קרה לה משהו. כשהתקשרתי היא כבר לא הייתה בין החיים, לא היה מי שיענה. זרקו לתוך המיגונית שהם התחבאו בה רימונים, וריססו אותם בירי. לא היה להם סיכוי". "היא התקשרה אליי מהמסיבה ברעים ואמרה לי: 'יורים עלינו, יורים עלינו, יש טילים, מפוצצים אותנו. אני באה אליכם'", סיפר האח אנדרס רוביו לאתר "מיינט". "אני גר בבאר שבע והיא רצתה לבוא למקום הכי קרוב והכי בטוח שהיא מכירה. אמרתי לה 'בטח', והיא אמרה לי שהיא באה עם עוד אנשים. אמרתי לה: 'בטח, תבואו כולם, מה שצריך'. אנחנו רגילים לזה במדינת ישראל וממשיכים את החיים כרגיל. למדנו לחיות במצב הלא נורמלי הזה, להפוך אותו לנורמלי, ושם הייתה בעצם הבעיה. "הם היו בדרך אליי, ואז הם נתקלו במחסום של המשטרה, שם אמרו להם שיש ירי חי וביקשו מהם לעשות פרסה. אז עוד לא הבנתי מה קורה, וגם היא לא הבינה. אף אחד לא האמין שצבא ההגנה לישראל ייתן לדבר כזה לקרות, להיכנס ככה ולהרוג אזרחים, 3,000 מחבלים? זה לא הגיוני".

איבון רוביו, עובדת האוניברסיטה הפתוחה בת 26, נרצחה ביחד עם בן-זוגה אנטוניו מסיאס ב-7 באוקטובר, בפסטיבל נובה ברעים. הם הותירו אחריהם שני ילדים - הבת שלו מנואלה, והבן שלה אביאל. "הם היו האנשים הכי שמחים שהכרתי", סיפרה גיסתה רימונה וייס למגזין "לאישה". "הם חיו באופטימיות מטורפת. איבון הייתה מלאה בשמחת חיים, ממש קרן של שמש עם נתינה אינסופית, וכך גם אנטוניו. אפשר לומר, שהצוואה שהם הותירו אחריהם היא להמשיך לשמח ולרקוד סלסה". באוניברסיטה הפתוחה ספדו לעובדת האהובה ביוגן גדול. "אנחנו עצובים, מתגעגעים וכואבים על לכתך", אמרה דבורה סרגה שעבדה לצידה במוקד הפניות, בטקס לזיכרה. "קשה לחשוב שלא אוכל לצחוק או לדבר איתך שוב לעולם. מאז שקיבלתי את הבשורה שאת נעדרת הייתי בטוחה שימצאו אותך בקלות, הרי אותך אי אפשר שלא לשמוע! אחרי כמה ימים הגיעה הבשורה המרה, לא הצלחת להתחמק מהתופת. בכיתי, כאבתי והרגשתי את הפגיעה בעמקי נשמת". איבון נולדה בירושלים למשפחה של עולים מקולומביה, למדה בגימנסיה העברית ושירתה כמפעילת האמרים בצה"ל. בגיל 22 ילדה את בנה אביאל, כאם חד-הורית. "אני זוכרת כשהגעתי למוקד ומכל פינה אפשר היה לשמוע אותה מברכת בשיחה את הסטודנטים: 'בוקר טוב, מדברת איבון'. אסרטיבית, עם ביטחון והרבה רצון לעזור", סיפרה סרגה. "ככל שחלפו הימים התרגשתי כשראיתי אותך, חיפשתי את קרבתך. האישיות שלך ממגנטת. מלאת ביטחון, מצחיקה ושמחה. בתחילת דרכי כשישבנו יחד במשמרת עזרת לי ותמכת בהתחלה שלי. כשהזדמן לנו לצאת להפסקות ושוחחנו, הבנתי שנמשכתי לאישיות החזקה שלך והתחברתי בגלל שאת לוחמת. אמא חד-הורית שנלחמה על הילד